

Τοποθέτηση της Ντίνας Ρέππα στην εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο του αντιφασιστικού διημέρου AntifaCon 2025 με θέμα:

Υπάρχει προοπτική επανάληψης των φαινομένων του Μεσοπολέμου; Όψεις του φασισμού και της ακροδεξιάς χτες και σήμερα

Δείτε στο τέλος το βίντεο της εκδήλωσης

Πριν αρκετά χρόνια, εκεί γύρω στο 2017, τότε που προσπαθούσαμε να βάλουμε **τα προσφυγόπουλα στα σχολεία**, έχω πάει στη συνέλευση ενός συλλόγου γονέων γυμνασίου που αντιδρούν, για να τους μιλήσω. Συζητώντας με έναν άνεργο πατέρα, κοντά στα 50 του εξηγώ ότι αντίπαλός μας δεν είναι τα προσφυγόπουλα ούτε οι φτωχοί αυτού του κόσμου αλλά ο Λάτσης και ο Βαρδινογιάννης. Η απάντησή του είναι αφοπλιστική. «Έχεις δίκιο, κοπέλα μου», μου λέει, «αλλά ο Λάτσης και ο Βαρδινογιάννης είναι πολύ ψηλά, είναι ανίκητοι, δεν μπορούμε να τους ακουμπήσουμε. Γι' αυτό οτιδήποτε πάρουν αυτοί εδώ (εννοούσε τους πρόσφυγες) δεν θα το πάρουν από αυτούς αλλά από τη δική μου τσέπη. Κι εμένα η τσέπη μου δεν μπορεί να δώσει τίποτα πια.»

Υπάρχουν, λοιπόν, ομοιότητες τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς ανάμεσα στη σημερινή περίοδο με εκείνη του μεσοπολέμου; Αναντίρρητα ναι. **Η οικονομική κρίση** πρώτα και κύρια. Και πόσο πραγματικός είναι ο κίνδυνος του φασισμού, πόσο πραγματικός είναι ο κίνδυνος να αναδυθεί τόσο έντονα όσο τότε, η φασιστική δυσωδία από τους υπονόμους του

συστήματος της εκμετάλλευσης, του ταξικού κυνισμού, της κοινωνικής αγριότητας και πολεμικής βαρβαρότητας; Και τελικά ποια οφείλει να είναι η **απάντηση του εργατικού κινήματος και της αντικαπιταλιστικής αριστεράς;**

Στον μεσοπόλεμο στην Ευρώπη, η ήττα της γερμανικής επανάστασης και της «κόκκινης διετίας» στην Ιταλία συνέβαλαν στην άνοδο του φασισμού και στις δύο χώρες.

Είναι σίγουρο ότι η αύξηση της επιρροής της ακροδεξιάς σε όλες τις εκδοχές, και της ακραίας νεοφασιστικής και των πιο «κόσμιων», «εκλεπτυσμένων» εκδοχών, αυτών που φτιασιδώνονται για να κυβερνήσουν και κυβερνούν ή συμμετέχουν στις κυβερνήσεις, ως αποτέλεσμα και της ήττας του εργατικού κινήματος και της αριστεράς, μπορεί να μην είναι κάτι καινούριο, αλλά είναι εδώ, είναι εδώ στο παρόν. Γι' αυτό επείγει να επιδιώξουμε να απαντήσουμε στα καθήκοντα που θέτει η εποχή μας! Και σε αυτά θα προσπαθήσω να συμβάλω στη σημερινή μας συζήτηση.

Ορισμένες κρίσιμες επισημάνσεις/υπογραμμίσεις:

1. Στον Μεσοπόλεμο, κυρίως τα μικροαστικά στρώματα συγκροτούσαν την κοινωνική βάση του φασισμού. Η ρητορεία ήταν κατά της μεγάλης ιδιοκτησίας κυρίως του εβραϊκού κεφαλαίου αλλά και κατά του προλεταριάτου γιατί δεν είχε ιδιοκτησία και δεν εξέφραζε τα συμφέροντα των μικροϊδιοκτητών, αντίθετα είναι διεθνιστικό, αναφέρεται στην πάλη των τάξεων και άρα βρίσκεται σε αντίθεση με εθνικές ιδέες και τον εθνικισμό. Οι εργαζόμενες τάξεις ήταν «επικίνδυνες» τάξεις για την ασφάλεια και την ηθική της κοινωνίας.

Σήμερα, η σύγχρονη ακροδεξιά, έχει την **κοινωνική της βάση** στα μικροαστικά στρώματα που βασίζονται στην ιδιοκτησία, αλλά βρίσκει πρόσβαση και σε πληθειακά τμήματα της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Οι «επικίνδυνες» τάξεις του παρελθόντος είναι τώρα οι **μετανάστες** και οι **πρόσφυγες** που παίρνουν τις δουλειές των εργατών, ρίχνουν τα μεροκάματα, φέρνουν ξένες θρησκείες και πολιτισμούς, εγκληματικότητα και ανασφάλεια. Τώρα το έθνος το απειλούν αυτοί. Κυρίως όμως, απειλούν ό,τι απέμεινε από εργατικά δικαιώματα και κοινωνικά αγαθά. Απειλούν αυτό που μου είπε ο 50χρονος άνεργος. Να μοιράζονται πολλά στόματα τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι των ολιγαρχών. Πάνω σε αυτό πατάει η ακροδεξιά. **Στον εμφύλιο των φτωχών και των καταπιεσμένων.**

2. Σήμερα, η αντιδραστική μετάλλαξη του κράτους, η επίσημη κρατική και ΕυρωΕνωσιακή πολιτική σε κρίσιμα ζητήματα όπως τα λεγόμενα εθνικά θέματα, τη

μετανάστευση, τα θέματα της «τάξης» και της «ασφάλειας», του ρατσισμού και του αντικομμουνισμού, ευνοεί την άνοδο των ακροδεξιών και φασιστικών αντιλήψεων και ρευμάτων. Νομιμοποιούνται στη λαϊκή συνείδηση οι εθνικιστικές, ρατσιστικές, θρησκόληπτες και σκοταδιστικές απόψεις.

Στην αστική δημοκρατία, και όχι σε δικτατορίες ή στη ναζιστική Γερμανία του Χίτλερ, **απαγορεύονται διαδηλώσεις υπέρ του Παλαιστινιακού λαού**, διαγράφηκαν φοιτητές από τα Πανεπιστήμια στην Αμερική, συνελήφθησαν μικρά παιδιά που κρατούσαν την παλαιστινιακή σημαία, βγήκαν εκτός νόμου οργανώσεις αλληλεγγύης και τόσα άλλα παραδείγματα.

Στην αστική δημοκρατία, ο στρατός κυκλοφορεί πάνοπλος στα κέντρα των ευρωπαϊκών καπιταλιστικών μητροπόλεων στο όνομα της καταπολέμησης της τρομοκρατίας και την ίδια στιγμή καταστέλλει τις λαϊκές, εργατικές και νεολαιίστικες κινητοποιήσεις.

Στην αστική δημοκρατία η Ευρώπη φρούριο θεριεύει, η Frontex και το λιμενικό πνίγουν τους πρόσφυγες και μετανάστες στο Αιγαίο, 600 οι δολοφονημένοι από τις επίσημες κρατικές υπηρεσίες στην Πύλο. Στην αστική δημοκρατία και όχι μόνο από δεξιές κυβερνήσεις φτιάχτηκαν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης των προσφύγων, η Μόρια, τα hotspots, οι φυλακές Κορίνθου. Κι επειδή υπάρχει μια αφήγηση ότι στην Ελλάδα αυτά τα κάνει ο Μητσοτάκης, να θυμίσουμε ότι **πρώτα τα νομιμοποίησε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και η πολιτική της ΕΕ και μετά τα απογείωσε η κυβέρνηση της ΝΔ**. Να θυμίσουμε ότι το 2016 στην Αγγλία μάρκαραν τα σπίτια των μεταναστών και στην Αυστρία τους ζητούσαν τα τιμαλφή τους ως αντάλλαγμα για την παραμονή τους.

Η ακροδεξιά λοιπόν, ενισχύεται με την **πολεμική στροφή της ΕΕ** και των κυβερνήσεων, την υποστήριξη προς την **Ουκρανία**, τη συνενοχή στη **σφαγή στη Γάζα**. Όσο εντείνεται η πολεμική προετοιμασία και εμπλοκή τόσο θα εντείνονται και οι κραυγές του **εθνικισμού και της μισαλλοδοξίας** και θα ενισχύονται τα ακροδεξιά και φασιστικά μορφώματα κι οργανώσεις.

Αλλά αυτά είναι τα προφανή.

Επιτρέψτε μου να υπογραμμίσω ότι υπάρχουν **πιο βαθιές συνάφειες για τη νομιμοποίηση της ακροδεξιάς**.

Ο σύγχρονος ολοκληρωτικός καπιταλισμός εμπορευματοποιεί τα πάντα, θεωρεί ότι η

δουλειά με δικαιώματα είναι φιλοσοφική μπούρδα, και η ανώτερη ελευθερία όλων των ελευθεριών, είναι **η ελευθερία του κέρδους, της ιδιοκτησίας, του εμπορεύματος και του εμπορίου** και η προστασία και εξασφάλισή τους είναι η μέγιστη αξία, ανώτερη από τα ανθρώπινα δικαιώματα, την αλληλεγγύη κι τον ανθρωπισμό, τη δικαιοσύνη και άλλες παρόμοιες αξίες.

Κι αυτό δεν είναι **ιδεολογία μόνο**, είναι **πολιτική πράξη**, είναι **νόμοι, μέτρα**. Ο άνεργος δεν έχει επίδομα ανεργίας πλέον, ο εργοδότης του παίρνει επιδότηση εργασίας, απολύεται όποτε θέλει ο εργοδότης χωρίς αποζημίωση γιατί αυτό απαιτεί το μέγιστο αγαθό της καπιταλιστικής κερδοφορίας.

Η **εργοδοτική τρομοκρατία** γίνεται ανεξέλεγκτη. Όχι η κρατική καταστολή, η εργοδοτική τρομοκρατία. Το αφεντικό απολύει εργαζόμενο και το σωματείο κάνει κινητοποίηση έξω από το μαγαζί. Και το αφεντικό μηνύει τον αγωνιζόμενο απολυμένο εργαζόμενο, το σωματείο του και κάθε σωματείο που έβγαλε ψήφισμα στήριξης, για διαφυγόντα κέρδη. Και μπορεί και να δικαιωθεί ο εργοδότης και όχι ο εργαζόμενος.

Στην **εκπαίδευση** βρίσκονται σε **πειθαρχικά χιλιάδες εκπαιδευτικοί** γιατί απεργούν, το **ΕΚΠΑ απολύει τον Αντωνίου**, συμβασιούχο εργαζόμενο γιατί λέει δυσφήμησε το Πανεπιστήμιο συμμετέχοντας σε κινητοποίηση ενάντια στις τηλεεξετάσεις και ο πρόεδρος του ΕΚΠΑ κάνει μήνυση σε μέλος ΔΣ του ΣΕΡΕΤΕ γιατί παρέμβηκαν συνδικαλιστικά σε μια εκδήλωσή του για τα απλήρωτα μεροκάματά τους, ενώ ο πρώην υπουργός παιδείας Πιερρακάκης βγάζει σε **δυνητική αργία μια καθηγήτρια**, τη Χοτζόγλου, γιατί συμμετείχε σε κινητοποίηση με συνθήματα μέσα στο σχολείο.

Το **νοσοκομείο** δεν υπάρχει, δεν είναι κοινωνικό αγαθό για όλους η υγεία, παρά μόνο ως ατομική ευθύνη πρόβλεψης. Το ίδιο κι η παιδεία. Οι μετανάστες από την Αφρική έρχονται ως δούλοι να εργαστούν στην Ελλάδα με 3μηνα συμβόλαια και στη συνέχεια τους επιστρέφουν πίσω, τους πετούν σαν την τρίχα απ' το ζυμάρι.

Και πάνω εκεί στρώνεται το έδαφος για να **θεριέψει η ακροδεξιά και ο φασισμός**. Γιατί τα πιο φτωχά στρώματα χάνουν κάθε ελπίδα μέσα στα εκατομμύρια των ανέργων, στην κατάρρευση κάθε προστασίας στους χώρους εργασίας, στη διάλυση κάθε εργατικού δικαιώματος, στην κατάρρευση των κοινωνικών αγαθών στην υγεία, την παιδεία, την ασφάλιση, τη σύνταξη.

Η **ΕΕ** στηρίζει πλέον ανοιχτά ακόμα και **ναζιστικές και φασιστικές δυνάμεις** ενώ δεν έχει

κανένα ενδοιασμό να εγκολπωθεί ό,τι πιο αντιδραστικό και σκοταδιστικό κυκλοφορεί για να υπηρετήσει τους ανώτερους σκοπούς της, την **κυριαρχία του κεφαλαίου και του κέρδους του.**

3. Γενικά, η σύγχρονη ακροδεξιά, με εξαιρέσεις φυσικά, **δεν θέτει στόχο την ανατροπή της αστικής δημοκρατίας**, τη διάλυση του κοινοβουλευτισμού και τα πραξικοπήματα. Όπως αναπτύσσεται κι εδραιώνεται ο **κοινοβουλευτικός ολοκληρωτισμός** και το **κράτος έκτακτης ανάγκης** με όλα τα δεσποτικά μέτρα που γνωρίζουμε, διευκολύνεται μια χαρά.

4. Ιδιαίτερος και ξεχωριστός είναι ο ρόλος του **εθνικισμού** σήμερα. Είναι η αφήγηση πάνω στην οποία το κεφάλαιο επιδιώκει να ενώσει κάτω από τις σημαίες του την εργατική τάξη και τη νεολαία. Γίνεται σπουδαίο εργαλείο στα χέρια των ολιγαρχών, ειδικά στο έδαφος της ακραίας φτώχειας που δημιουργούν οι πόλεμοι, ο καπιταλισμός και οι κρίσεις του.

Και πάνω στον **εθνικισμό** βρίσκει έδαφος και αναπτύσσεται ο **ρατσισμός** και η **ξενοφοβία**, ο **ανορθολογισμός** και ο **σκοταδισμός**, ξεδιπλώνεται η **ακροδεξιά ατζέντα** και ο **φασισμός.**

Οπότε, πώς πολεμιέται ο φασισμός;

Καταρχήν θα ήθελα να πω δυο σκέψεις για το πώς **δεν πολεμιέται:**

1. Δεν πολεμιέται με πανδημοκρατικά μέτωπα

Δεν μπορείς να συμμαχείς με τον διάλογο που αποτελεί τη **μήτρα που κυοφορείται ο φασιστικός κίνδυνος** και οι ακροδεξιές πολιτικές, για να αντιμετωπίσεις τον φασισμό. Δε θα υπερασπίσουν τη δημοκρατία και τις ελευθερίες αυτοί που τις υπονομεύουν! Άλλωστε, οι κυβερνήσεις δεξιές, προοδευτικές, «αριστερές» δεν διαφοροποιούνται επί της ουσίας ούτε στο ελάχιστο **από τον βασικό πυρήνα των νεοφιλελεύθερων πολιτικών στην οικονομία, στα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα, των πολιτικών του κράτους έκτακτης ανάγκης, της Ευρώπης-φρούριο.** Σήμερα ο **ρατσισμός γίνεται επίσημη κρατική πολιτική**, κρατική πολιτική που ασκούν και δυνάμεις του υποτιθέμενου δημοκρατικού τόξου.

Οπότε, μόνο ως **κολυμπήθρα του Σιλβάμ** μπορούν να λειτουργήσουν τα **πανδημοκρατικά μέτωπα.** Κολυμπήθρα του Σιλβάμ για τα πολιτικά κόμματα και τους διάφορους θεσμούς του κράτους.

Γιατί ο φασισμός είναι πρώτα από όλα καθεστώς **ωμής βίας για την επιβολή της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης.**

Δεν μπορούμε να υπερασπίσουμε τα πολιτικά μας δικαιώματα, που διακυβεύονται από τη φασιστική απειλή, σε συμμαχία με εκείνους που καταστρέφουν κάθε έννοια δικαιώματος στην εργασία, στην ασφάλιση, στην περίθαλψη, στην ελευθερία κλπ. Η απάντηση βρίσκεται λοιπόν, στον αντίποδα της πολιτικής τους, στη συγκρότηση ενός προλεταριακού μετώπου με τους εργαζόμενους, τους ημιαπασχολούμενους, τους μετανάστες, τους πρόσφυγες...

2. Δεν πολεμιέται με τον κυβερνητισμό και τη συμμαχία με δυνάμεις που θέλουν να διαχειριστούν το σύστημα. Δεν πολεμιέται δίνοντας το βάρος κυρίως στην **κοινοβουλευτική πάλη** αλλά το αντίθετο. Πολεμιέται ενισχύοντας πρώτα και κύρια τον **εξωκοινοβουλευτικό αγώνα του κινήματος της εργατικής τάξης και της νεολαίας.**

Αυτή τη δεκαπενταετία **ξεδιπλώθηκαν όλες οι γραμμές.** Πλέον δεν μπορεί καμία πολιτική δύναμη, -πολύ δε περισσότερο οι δυνάμεις που αναφέρονται στην αντικαπιταλιστική αριστερά-, να ισχυριστεί ότι ξεγελάστηκε και ότι δεν ήξερε. Με βάση τη λογική του **μετώπου με δυνάμεις της σοσιαλδημοκρατίας και του ρεφορμισμού,** όπως θεωρήθηκε ο ΣΥΡΙΖΑ από διάφορες πολιτικές δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, έγιναν συνεργασίες με τον ΣΥΡΙΖΑ και τις «προοδευτικές δυνάμεις» ως το σημείο να στηριχτεί η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, και οδήγησαν στις τραυματικές εμπειρίες για τον λαό πρώτα από όλα, στην **κατασυκοφάντηση της έννοιας της αριστεράς** και στην επικράτηση της **ΤΙΝΑ.**

Η **αντικαπιταλιστική αριστερά** οφείλει να βγάλει τα συμπεράσματά της από αυτό. Μέτωπο χρειάζεται, αντικαπιταλιστικό μέτωπο όμως, σημαίνει αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα. Γιατί στην Ευρώπη κυβερνά και ασκεί τις σκληρές νεοφιλελεύθερες πολιτικές όχι μόνο η παραδοσιακή δεξιά αλλά και η σοσιαλδημοκρατία και όλες οι δυνάμεις που έβαλαν στόχευση να διαχειριστούν το σύστημα από λίγο πιο φιλολαϊκές θέσεις και όχι να συγκρουστούν μαζί του.

3. Δεν πολεμιέται με χαϊδολογήματα κι υποταγή στη μέση συνείδηση, στην τάση υποταγής των εργαζομένων.

Η στάση της αριστεράς σε κρίσιμα μέτωπα επιδρά, νομιμοποιεί ή απονομιμοποιεί.

Ας πάρουμε παράδειγμα το **προσφυγικό** και τα **ελληνοτουρκικά.** Υπήρξαν κοινές

συγκεντρώσεις στα νησιά με την εκκλησία, τους δημάρχους και τους περιφερειάρχες, δηλαδή με όλο τον συντηρητικό και ξενοφοβικό οχετό, που αντιδρούσαν στα camps από **αντιπροσφυγικές, ρατσιστικές θέσεις**. Συγκεντρώσεις όπου συνδιοργανώθηκαν με τα εργατικά κέντρα, στα οποία πλειοψηφούσε το ΠΑΜΕ και δυνάμεις που υποτίθεται αναφέρονταν από τη σκοπιά των δικαιωμάτων των προσφύγων. Δεν μπορείς να απαντάς στο προσφυγικό μεταναστευτικό με θέσεις όπως «να κάνουν αίτηση ασύλου στην Τουρκία και να μετακινούνται κατευθείαν από εκεί με αεροπλάνο για τις χώρες προορισμού». Ένα αίτημα που κύριο χαρακτηριστικό έχει, να διώξει το πρόβλημα αλλού, να μην πατάνε καν το πόδι τους στη χώρα μας οι πρόσφυγες.

Τα ίδια και με τα ελληνοτουρκικά. Θέσεις που ισχυρίζονται ότι η μόνη η Τουρκία ασκεί επιθετική, επεκτατική ΝΑΤΟϊκή πολιτική, ενώ η Ελλάδα είναι μια χώρα σε άμυνα που θέλει να ασκήσει τα «κυριαρχικά της δικαιώματα», ακόμη και στις διεθνείς θάλασσες, αποδέχονται ακέραιη την εθνική ρητορική, και στην ουσία αποσιωπούν ότι πρόκειται για τον καπιταλιστικό ανταγωνισμό μεταξύ των δυο αστικών τάξεων για τα ιδιαίτερα συμφέροντά τους σε βάρος και των δύο λαών. Αποσιωπούν ότι το πρώτιστο καθήκον του εργατικού κινήματος στις δυο χώρες είναι να ηττηθούν οι αστικές τους τάξεις.

Πώς πολεμιέται τελικά ο φασισμός και η ακροδεξιά;

1. Σε καιρούς κρίσης, μεγάλης συστημικής αστάθειας, πολεμικών κινδύνων και αβεβαιότητας, πολεμιέται πρώτα και κύρια από το ρεύμα της επαναστατικής ελπίδας, από ένα ισχυρό αντικαπιταλιστικό ρεύμα, από ένα ιδεολογικό, πολιτικό, πολιτιστικό, αξιακό, επαναστατικό «αντίπαλο δέος» στον φονικό-ολοκληρωτικό καπιταλισμό, ένα ρεύμα εργατικού και διεθνιστικού ανθρωπισμού που θα εμπνεύσει τη νεολαία και τους εργαζομένους. Στον δρόμο και στις ιδέες. Με αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και μέτωπο. Που δε θα αποσύρεται από τις κρίσιμες μάχες για την υλική θέση των εργαζομένων αλλά θα πρωτοστατεί από απελευθερωτικές θέσεις στον αγώνα ανατροπής της κυρίαρχης αστικής πολιτικής σήμερα. Που δε θα βολεύεται σε ξένες σημαίες, στο μικρότερο δυνατό αλλά θα εκπροσωπεί στην πράξη την εργατική απαιτητικότητα και όχι την εργατική υποταγή στο υποτιθέμενο εφικτό, θα προβάλλει και θα υπηρετεί στην πολιτική και στο κίνημα τα τακτικά και στρατηγικά συμφέροντα των εργαζομένων και της νεολαίας. Δε θα φοβάται να μιλήσει για την απελευθέρωση των ανθρώπων από τα κάθε λογής εκμεταλλευτικά δεσμά αλλά θα αναζητά δρόμους να το υπηρετήσει.

2. Ο αντιφασισμός σήμερα οφείλει να είναι εναντίον και πολέμιος της ΕΕ και της πολιτικής της από θέσεις κοινωνικής απελευθέρωσης. Ειδικά σήμερα που η ΕΕ είναι βασικός πυλώνας

και καθοδηγητής όσων περιγράψαμε παραπάνω.

3. Γι' αυτό η μάχη ενάντια στον φασισμό περνά υποχρεωτικά από την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος. Ως προϊόν της κρίσης ή της παρακμής του καπιταλισμού, ο σύγχρονος φασισμός πλήττει πρώτα απ' όλα τα πιο ευάλωτα τμήματα της εργατικής τάξης. Για να το κάνει, τρέφεται από την ανυπαρξία εργατικής πολιτικής για τους εργάτες, τρέφεται από την ενσωμάτωση του εργατικού συνδικαλισμού στο αστικό σχέδιο, στη συμμαχία με το κεφάλαιο και τα συμφέροντά του. Γιατί αυτό συμβαίνει σήμερα στο θεσμοθετημένο επίσημο συνδικαλιστικό κίνημα. Αρκεί να δει κανείς τη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ αντίστοιχα. Άμεσο καθήκον της αντιφασιστικής πάλης είναι η μάχη για την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, η πάλη για την οργάνωση των εργαζόμενων τάξεων και μάλιστα ντόπιων και μεταναστών μαζί, ο ανεξάρτητος συντονισμός των ταξικών σωματείων που να υπερβαίνει τα όρια και τους φραγμούς που θέτει ο εργοδοτικός συνδικαλισμός. Ο αντιφασισμός του 21ου αιώνα οφείλει να είναι προλεταριακός

4. Θα είναι διεθνιστικός, με συντονισμό κι αλληλεγγύη. Γι αυτό και η υπεράσπιση και πάλη για τα δικαιώματα των μεταναστών και των προσφύγων, η κοινή δράση και οι πρωτοβουλίες με αντίστοιχα ρεύματα διεθνώς οφείλει να είναι κεντρικές επιδιώξεις.

5. Θα προβάλλει αξίες και ιδανικά κοινωνικής απελευθέρωσης, δικαιοσύνης, ισότητας, ελευθερίας και δημοκρατίας, σε σύγκρουση με τον εμφύλιο των φτωχών, τα σάπια ιδεολογήματα της καθαρότητας της φυλής, της μοναδικότητας του έθνους, της εθνικής ενότητας των συμφερόντων καπιταλιστών κι εργατών, του εθνικισμού. Κι έτσι θα συμβάλλει να δημιουργείται αντιφασιστική συνείδηση.

Κι αυτός ο αγώνας θα δοθεί παντού, στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές, στα σχολεία και τα πανεπιστήμια, συγκροτώντας ένα μαζικό αντιφασιστικό, αντιρατσιστικό κίνημα υπεράσπισης των προσφύγων, των μεταναστών, των μειονοτήτων, των αγωνιστών, των διωκόμενων του εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος. Ένα κίνημα διεκδίκησης λαϊκών ελευθεριών και δημοκρατικών δικαιωμάτων και πρώτα από όλα διεκδίκησης για το ψωμί, τη δουλειά, την παιδεία την υγεία.

Για να έχει δικαίωμα στη στέγη ο πρόσφυγας, ο άνεργος, ο άστεγος και ο φτωχός, όλοι εμείς. Για να έχει πρόσβαση στη μόρφωση και στην περίθαλψη το παιδί του εργάτη, του πρόσφυγα και του μετανάστη, το παιδί με ειδικές ανάγκες, τα παιδιά των ευπαθών ομάδων, τα δικά μας παιδιά, εμείς οι ίδιοι.

Να πρωτοστατήσουμε σε κάθε τόπο δουλειάς, εκεί που ο άνεργος άνθρωπος ψάχνει μεροκάματο, εκεί που συγχωνεύουν τα σχολεία, εκεί που αρπάζουν το τελευταίο πάρκο, εκεί που κλείνει ένα νοσοκομείο, εκεί όπου κυνηγούν τον φτωχό πρόσφυγα και μετανάστη, εκεί που τον εκμεταλλεύονται και τον εξευτελίζουν, για να υπερασπιστούμε το δικαίωμα όλων των ανθρώπων στη ζωή. Για να αγωνιστούμε οι φτωχοί παρέα με τους φτωχούς για έναν κόσμο καλύτερο για μας και τα παιδιά μας, με δικαιοσύνη και ισότητα, με αλληλεγγύη και ελευθερία, ενάντια στη μισαλλοδοξία, τη βία του ρατσισμού και την ξενοφοβία που επιχειρούν να εγκαταστήσουν στον αξιακό κώδικα της νεολαίας και των εργατών.

Γιατί ο κόσμος μπορεί να γίνει καλύτερος, χωρίς πολέμους και προσφυγιά, χωρίς ανεργία και φτώχεια, χωρίς άστεγους και απλήρωτους εργάτες, χωρίς συρματοπλέγματα στη ζωή και το μυαλό μας.

Γιατί οι εργαζόμενοι που με τον ιδρώτα τους, τη φαντασία τους, την επινοητικότητα τους, τα χέρια τους και το μυαλό τους παράγουν όλο τον πλούτο αυτού του κόσμου αξίζει να τον μοιράζονται δίκαια χωρίς δυνάστες κι αφεντάδες. Αξίζει να το ονειρευτούν και να το διεκδικήσουν.

Για μια κοινωνία της κοινωνικής χειραφέτησης και απελευθέρωσης, της ελευθερίας, της συνεργασίας, της εξάλειψης της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, των ανισοτήτων και των διακρίσεων, της άνθισης του πολιτισμού, της αλληλεγγύης, της δημιουργικότητας και της φιλίας των λαών.

Για να πολεμήσουμε τον φασισμό και την ακροδεξιά, να αναμετρηθούμε στα ίσια με τον πραγματικό αντίπαλο, το κεφάλαιο και το σύστημά του, τον καπιταλισμό. Έτσι ώστε ο άνεργος 50άρης που αναφέρθηκα στην αρχή να διεκδικήσει να τον νικήσει. Για να τον νικήσει.

Να μην υπεκφύγουμε αυτής της αναμέτρησης στο σήμερα. Η πρόσκληση είναι μπροστά. Η πρόσκληση είναι μέτωπο, αντικαπιταλιστικό μέτωπο και πρόγραμμα, όχι στα χαρτιά και τις διακηρύξεις αλλά στο πολιτικό πρόγραμμα, στους στόχους, στα αιτήματα και τις διεκδικήσεις, στις μορφές οργάνωσης της τάξης.

Δείτε το βίντεο της εκδήλωσης:

